

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 166: Thực Tế Lại Rất Gần Gũi Và Ý Vị

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 011)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Thực tế lại rất gần gũi và ý vị】

Tôi nghĩ mấy ngày qua chư vị đã có thể cảm nhận được, Phật pháp thật sự rất gần gũi, thật sự rất ý vị. Phật pháp, nếu quý vị có thể cảm nhận được sự gần gũi và ý vị đó, thì sẽ thấy cuốn hút đến mức muốn ngừng mà không được!

Thế nhưng, chỗ này lại sợ gặp phải một rắc rối, đó là nếu quý vị lại sanh tâm tham chấp vào Phật pháp, thì lại hỏng bét rồi, lại sai lầm rồi. Những việc khác thì không phân biệt nữa, nhưng lại đi phân biệt Phật pháp; những việc khác thì không chấp trước nữa, nhưng lại đi chấp trước vào Phật pháp.

Đây chính là lý do của nửa phần sau bộ kinh “Kim Cang”, Tôn giả Tu Bồ Đề lại phải thừa thỉnh, chính là vì sợ chúng sanh mắc phải căn bệnh này, cho nên nửa phần sau của kinh không phải là không có đạo lý! Điều đáng ngại là ở nửa phần đầu đã thấu hiểu rồi, cái gì cũng không chấp trước nữa, nhưng quay sang lại chấp trước vào Phật pháp, cho nên nửa phần sau là để phá trừ cho chúng ta một cách triệt để, sạch sành sanh.

Nửa phần sau giảng về “tam tâm bất khả đắc” (ba tâm quá khứ, hiện tại, vị lai đều không thể nắm bắt), cái tâm năng chấp (chủ thể chấp trước) đã không có, cái pháp sở chấp (đối tượng bị chấp trước) cũng đã được giảng giải rõ ràng rồi, tất cả các pháp đều là không, “đương thể giai không” (ngay nơi tự thể của nó vốn là không).

Cái năng chấp của quý vị, cái sở chấp của quý vị đều không có, thì quý vị còn bận tâm làm gì nữa? Chẳng còn gì để bận tâm nữa cả. Cái tâm đó mới gọi là thật sự “Không” rồi, thật sự gọi là cứu cánh viên mãn, một mảy may tơ hào cũng không thể có, không được phép có.

“Trông có vẻ cao sâu, nhưng vốn dĩ bình thường và chân thật.”

Chữ “Bình” nghĩa là bình thường, chữ “Thực” nghĩa là thực thực tại tại, đây chính là Phật pháp.